



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **PowerHUB z.ú.**
se sídlem nám. Kinských 741/6, Praha 5
zastoupeného JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D, advokátem
sídlím Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy z 29. 10. 2020,
č. j. MSMT – 29738/2020 – 3

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Městský soud v Praze žalobci **vrací** soudní poplatek ve výši **1.000 Kč**. Tato částka bude žalobci vrácena k rukám jeho advokáta JUDr. Mgr. Filipa Rigela, Ph.D, z účtu městského soudu ve lhůtě **30 dní** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce jako žadatel (pod dřívějším názvem E-ACCELERATOR z.ú.) podal dne 23. 1. 2020 k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy žádost o zápis do seznamu výzkumných organizací. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. MSMT-4978/2020-7 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) žádost zamítl. Žalovaný je názoru, že žalobce neprokázal naplnění definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí podle čl. 2 bod 83 nařízení Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem. V důsledku toho žalovaný vyslovil, že žalobce neprokázal naplnění podmínek pro zápis do seznamu výzkumných organizací dle § 33a zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „*zákon o podpoře výzkumu*“).
2. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím z „*října 2020*“, č. j. MSMT-29738/2020-3 (doručeným žalobci dne 29. 10. 2020), zamítl rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. Ministr v napadeném rozhodnutí shrnul odvolací námitky. Ty postupně vypořádal. Je toho názoru, že prvostupňové rozhodnutí odpovídá § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „*správní řád*“), je podrobné a reaguje v něm na návrhy a tvrzení účastníka řízení. Důvod vedoucí k zamítnutí žádosti o zápis byl dostatečně rozebrán. V odůvodnění se vychází z materiálů získaných z veřejně dostupných zdrojů i předložených účastníkem řízení.
4. Ministr shrnul poté relevantní právní úpravu - § 33a odst. 1, 2 a 8 zákona o podpoře výzkumu, čl. 2 bod 83, 84, 85 a 86 nařízení Komise (EU) č. 651/2014. Ministr se ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že za „*hlavní cíl*“ je nutno označit takovou činnost, pro kterou byl žadatel o zápis do seznamu zřízen a kterou vykonává systematicky.
5. Uvedl, že nepostačuje však pouze záměr takové činnosti vykonávat. Poukázal na § 33a odst. 3 písm. g) a h) zákona o podpoře výzkumu, podle kterých se do seznamu zapisují údaje svědčící o naplnění definičních znaků výzkumné organizace a další skutečnosti k zapsané výzkumné organizaci, zejména údaje o předmětu činnosti, který definuje výzkumné kapacity. Konstatoval, že transfer znalostí coby proces, jehož prostřednictvím třetí strany získávají přístup ke znalostem, dovednostem, technologiím či duševnímu vlastnictví, mohou provádět výzkumné organizace samostatně či jménem jiných subjektů pro výzkum a šíření znalostí, příp. dodávkou služeb poptávaných v otevřeném zadávacím řízení jinými subjekty pro výzkum a šíření znalostí. Podle čl. 2.1.1, bod 19 písm. b) sdělení Komise se v souvislosti s transferem znalostí stanovuje požadavek na nehopodářský charakter činností prováděných výzkumnou organizací.
6. Ministr dále uvedl, že řízení o zápisu se zahajuje na základě žádosti žadatele. Naplnění definičních znaků výzkumné organizace, včetně údajů zapisovaných do seznamu, prokazuje sám žadatel. Účastník řízení nepředložil důkazy, že je jeho hlavním cílem veřejné šíření výsledků nezávislého výzkumu nebo vývoje transferem znalostí ve smyslu primární činnosti „*organizace pro výzkum a šíření znalostí*“. Pokud se týče tvrzení o rozporu napadeného rozhodnutí se základními principy právního řádu České republiky a správního řádu, ministr nemá žádné poznatky, že by ministerstvo bylo ve své rozhodovací činnosti nekonzistentní a že by do seznamu výzkumných organizací zapisovalo subjekty, které nesplnily a řádně nedoložily naplnění definičních znaků. Zdůraznil, že žalobce předmětné tvrzení nikterak blíže neupřesnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

7. Shledal, že aktivity účastníka řízení představují podle žalovaného toliko podporu ostatním subjektům provádějícím transfer znalostí a nelze na ně pohlížet jakožto na činnost nehmotnou, jmenovitě Powermeeting či vzdělávání v metodách transferu jsou nabízeny jako služba na trhu. Jsou-li činnosti vykonávané účastníkem řízení zároveň zapsány v živnostenském rejstříku, jedná se o službu nabízenou na trhu, tzn. o hospodářskou činnost.
8. Ministr dále uvedl, že výkaz zisků a ztrát ve své správní praxi při rozhodování o žádostech o zápis do seznamu výzkumných organizací pokládá za průkazný dokument pouze tehdy, pokud se coby hlavní činnost provádějí výhradně nehmotnou činností ve smyslu sdělení Komise. Podotkl, že žalobce při hlavní činnosti prováděl hospodářskou činnost, a tudíž se výkaz zisků a ztrát, byť společně s jeho interním účetním předpisem, jeví nedostačujícím pro naplnění druhého definičního znaku „organizace pro výzkum a šíření znalostí“. Je názoru, že členění činností na hlavní a hospodářské ve smyslu vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u nichž hlavním předmětem činnosti není podnikání, pokud účtují v soustavě podvojného účetnictví, nemusí odpovídat členění na činnosti nehmotnou a hospodářské dle nařízení Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem.
9. Celkově ministr shrnul, že žalobce neprokázal šíření výsledků výzkumu nebo vývoje transferem znalostí ani splnění druhého definičního znaku „organizace pro výzkum a šíření znalostí“.

III. Žaloba

10. Žalobce proti rozhodnutí ministra podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).
11. Žalobce vůči tomuto rozhodnutí namítl jak formální tak i věcné (právní) vady. Poukázal na to, že napadené rozhodnutí neobsahuje v rozporu s § 69 odst. 1 správního řádu datum vyhotovení. Dále namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Podle žalobce odůvodnění obsahuje toliko odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými. Takové odůvodnění je neúplné, a podle žalobce i nepřezkoumatelné, pokud podstatná a závažná část důvodů zmíněná v řízení, chybí v odůvodnění konečného rozhodnutí. Podle žalobce rozhodnutí o rozkladu jen opisuje a nekriticky přejímá odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Žalobce poukázal na to, že rozklad vymezuje rozdíl mezi požadavky na prostý zápis výzkumné organizace do seznamu a požadavky, které taková organizace musí splnit, pokud žádá o institucionální podporu. Na tuto námitku, jakož i námitky jiné žalobou napadené rozhodnutí v konkrétnostech nikterak nereaguje a jen rekapituluje závěry prvostupňového rozhodnutí, které však bylo napadeno.
12. Jako stěžejní námitku žalobce namítl nesprávné posouzení transferu znalostí.
13. Uvedl, že do seznamu výzkumných organizací se zapisují organizace, které požádaly o zápis do seznamu a prokázaly naplnění definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí stanovených předpisy Evropské unie včetně prokázání zapisovaných údajů. Tyto definiční znaky stanoví čl. 2 bod 83 Nařízení 651/2014. Z tohoto ustanovení vyplývá, že výzkumná organizace musí splňovat tři podmínky (v žalobě citoval tyto tři podmínky vyplývající z Nařízení).
14. Podle žalovaného nesplňuje žalobce dvě z těchto podmínek /v žalobě označené pod písmeny a) a b)/. Žalovaný současně nepopírá, že žalobce šíří výsledky výzkumu a vývoje prostřednictvím transferu technologií a znalostí. Pozice žalovaného ovšem vychází z toho, že nejde o primární činnost žalobce. Žalovaný hodnotil zakladatelské dokumenty Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

(zakládací listiny) z 2. 3. 2017 a 31. 12. 2019. V obou případech šlo o dokumenty, které operují s tím, že hlavním posláním žalobce je výzkumná a vzdělávací činnost, a to zejména se zaměřením na transfer znalostí a technologií. Mezitím však byla vydána a do sbírky listin obchodního rejstříku založena nová zakladatelská listina – z 1. 7. 2020 (došla 27. 7. 2020, založena 3. 9. 2020, viz www.justice.cz). Právě tuto zakladatelskou listinu měl správní orgán hodnotit v řízení o rozkladu.

15. Za hlavní činnosti dle čl. III odst. 4 zakládací listiny z 1. 7. 2020 se považuje základní výzkum, průmyslový výzkum, experimentální vývoj a veřejné šíření výsledků výzkumných činností formou výuky, publikací nebo transferem znalostí (podobné formulace přitom obsahovaly i dřívější zakladatelské dokumenty). Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že hlavní cíl žalobce zcela odpovídá tomu, jak je požadován pro výzkumnou organizaci.
16. Žalobce uvedl, že je zapsán jako ústav ve smyslu § 402 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Rovněž právní forma žalobce je naprosto adekvátní ve vztahu k definici výzkumné organizace. Pokud žalovaný uvádí, že by mělo být hlavním cílem žalobce podnikání, je to naprosto nepodložené a nesprávné tvrzení, a to i s ohledem na právní formu, ke které žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nepřihlédl. U dané formy podnikání jako hlavní činnosti ani provozováno být nesmí.
17. Žalobce namítl, že hovoří-li § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu o prokázání naplnění definičních znaků a jedním z nich je označení „výzkumu“ jako hlavního cíle, pak je otázkou, do jaké míry je možno vůbec posuzovat to, jak je cíl naplněn v praxi. Podle žalobce je cíl třeba formulovat v zakladatelském dokumentu. To samo již pro naplnění dané podmínky postačuje. V této souvislosti již není možno zkoumat to, jak se cíle daří dosahovat v praxi a o zápis se může ucházet i ten, kdo zatím praxi dosud plně nerozvinul a je to toliko jeho úmyslem (cílem).
18. Po formální stránce navíc žalobce naprosto přesně odpovídá jednomu z příkladů demonstrativního výčtu podle čl. 2 bod 83 Nařízení 651/2014. Zde jsou jako příklady výzkumné organizace mj. univerzity, výzkumné ústavy (v podmínkách ČR ústavy Akademie věd) a agentury pro transfer technologií. Žalobce je právě takovou agenturou.
19. Žalobce poukázal na § 33 odst. 3 a 5 zákona o podpoře výzkumu, a je názoru, že naplnění definičních znaků se zapisuje do seznamu – do žádného seznamu se ovšem nezapisuje reálná činnost, ale jen deklarovaný cíl. Tomu odpovídá i seznam vedený na <https://www.msmt.cz/vyzkum-a-vyvoj-2/vyzkumne-organizace>, kde nejsou vedeny informace o tom, jak konkrétně je činnost vykonávána, ale jen o tom, jaký je cíl činnosti.
20. Podle žalobce je s ohledem na formy podpory podle zákona o podpoře výzkumu nezbytné rozlišovat mezi:
 - a) výzkumnou organizací jako takovou, kde postačuje naplnění základních znaků výzkumné organizace, a
 - b) výzkumnou organizací jako příjemcem institucionální podpory na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné organizace podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o podpoře výzkumu, kde kromě naplnění základních formálních znaků výzkumné organizace je třeba posuzovat i odbornou úroveň a skutečný stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

21. Žalobce žádal o status a), žalovaný však zkoumal i b). I tento status by žalobce dle svého názoru splňoval. Poukázal na to, že předložil řadu podkladů. Žalovaný na základě předložených dokumentů přiznal, že žalobce je aktivní v oblasti transferu znalostí. Zároveň ovšem poukázal (zejm. v prvostupňovém správním rozhodnutí), že primární činnost subjektu pro výzkum a šíření znalostí musí spočívat v tom, že „*transferem znalostí šíří výsledky jím prováděného nezávislého výzkumu nebo vývoje*“, případně, že „*provádí transfer znalostí společně s jinou organizací pro výzkum a šíření znalostí či jejím jménem*“ nebo že „*tak činí na základě dodávky služeb poptávaných v otevřeném zadávacím řízení jinými organizacemi pro výzkum a šíření znalostí*“.
22. Žalobce namítl, že žalovaný přiznal, že žalobce provádí transfer znalostí, ale vyžaduje k tomu splnění dalších podmínek. Tyto další podmínky však mohou být relevantní jen z hlediska přiznání institucionální podpory či jiné podpory.
23. Žalobce je názoru, že takovýto požadavek žalovaného jde nad rámec daný zákonem o podpoře výzkumu. Tento předpis žádným způsobem sám nedefinuje transfer znalostí; pouze na místech v zákoně o podpoře výzkumu, kde je transfer znalostí zmíněn, směřuje k danému sousloví poznámka pod čarou mířící na část 1.3. bod 15. písm. v) a část 2.1.1. bod 19 písm. b) Sdělení Komise – Rámec pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací (2014/C 198/01). Žalobce poukázal na to, že poznámky pod čarou nejsou součástí zákonného textu, navíc poznámka odkazuje na sdělení Komise, které nemá právní závaznost a nelze podle něj vykládat právní normy. Krom toho dané sdělení je limitující jen pro příjemce veřejné podpory. Samotný zápis do seznamu výzkumných organizací ovšem žádnou podporu nepřináší. Sdělení Komise se v zákoně o podpoře výzkumu objevuje v textu zákona pouze v § 3 odst. 1, pouze pro tento účel zákon připouští přihlédnout k sdělení Komise.
24. Žalobce je názoru, že dostatečně prokázal, že se zabývá transferem znalostí, že podnikání může mít jediné jako vedlejší činnost, a že veškeré příjmy reinvestuje do transferu znalostí. V takovém případě žalobce nepochybně naplňuje definici výzkumné organizace, jak plyne ze zákona o podpoře výzkumu.
25. Žalobce je názoru, že naplňuje rovněž podmínku vedení odděleného účetnictví. Předložil výkaz zisku a ztráty k 31. 5. 2018 v členění na hlavní a hospodářskou činnost zpracovaný podle vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, pokud účtují v soustavě podvojného účetnictví. Naplnění znaků podle této vyhlášky je dostatečným důvodem pro splnění podmínky vedení odděleného účetnictví. Odkaz žalovaného na Sdělení Komise je nepřipadný – není to právní předpis, sdělení lze navíc aplikovat pro účely podpory - to není případ zápisu.
26. Žalobce je přesvědčen, že doložený výkaz zisku a ztráty dostatečně prokazuje splnění daných požadavků z hlediska rozdělení činností na hlavní a hospodářské. Sám žalovaný totožný dokument na svých webových stránkách demonstrovuje jako požadovaný vzor pro účely zápisu.
27. Krom toho žalobce předložil vnitřní předpis č. 2018/01 – Účetní předpis ze dne 26. 3. 2018, který vyšel z Metodiky identifikace hospodářských a nehopodářských činností zpracované Asociací výzkumných organizací. Pokud žalovaný (v prvostupňovém) rozhodnutí uvedl, že tato metodika později doznala změn, pak ovšem vůbec neuvedl, čeho

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

se dané změny týkaly a kde by měl být dán jakýkoliv rozpor změněné metodiky se žalobcovým vnitřním předpisem.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o zápisu do seznamu výzkumných organizací je řízením zahajovaným na žádost žadatele; naplnění definičních znaků výzkumné organizace, včetně údajů zapisovaných do seznamu, prokazuje sám žadatel. Žadatel v zájmu vyhovění jeho žádosti měl předložit všechny podklady, které považuje za relevantní pro rozhodnutí ve věci. Poukázal na to, že žalobce ve svém rozkladu ze dne 1. 6. 2020 neuvedl záměr uložení nové zakládací listiny do obchodního rejstříku.
29. Žalovaný setrval na svém názoru, že je třeba prověřovat, jestli se aktivity výzkumu a vývoje skutečně provádějí. Jinak by seznam výzkumných organizací postrádal smysl. Ve čl. 2 bod 83 nařízení použitý výraz „výsledky“ dokládá, že nařízení počítá s tím, že se výzkumné organizace skutečně budou výzkumu nebo vývoji věnovat. Povinnost reálně se věnovat výzkumné činnosti lze vyvodit rovněž z ustanovení § 33a odst. 3 písm. g) zákona o podpoře výzkumu, v souvislosti s nímž náleží k zapisovaným údajům údaje svědčící o naplnění definičních znaků podle § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu.
30. K nevypořádání všech rozkladových námitek žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014–108, uvedl, že se v případě žalobce jednalo o velmi obsáhlé podání, přičemž by reakce na každou námitku vyúsťovala v porušení zásady hospodárnosti a efektivitativy řízení. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, správní orgán se může vypořádat s námitkami účastníka tak, že se vypořádá s těmi hlavními, přičemž odůvodnění bude implicitně obsahovat odpověď na další námítky. Dále je také zcela v souladu s právními předpisy, když správní orgán v odpovědi na účastníkovy námítky uvede odlišný právní názor; není tak třeba vždy zcela explicitně konfrontovat tu kterou konkrétní námitku.
31. Pokud žalobce tvrdí, že přesně odpovídá jednomu z příkladů demonstrativního výčtu podle čl. 2 bod 83 nařízení, a sice jmenovitě agentuře pro transfer technologií, ocitá se tím podle žalovaného v rozporu s námitkou, v níž uvádí, že se za jeho hlavní činnosti dle čl. III odst. 4 zakládací listiny ze dne 1. 7. 2020 považují základní výzkum, průmyslový výzkum, experimentální vývoj a veřejné šíření výsledků výzkumných činností formou výuky, publikací nebo transferem znalostí. Předmět činnosti agentury pro transfer technologií je totiž podstatně užší, jde totiž o transfer výsledků experimentálního vývoje, popř. některých výsledků průmyslového výzkumu.
32. K žalobní námitce, že s ohledem na formy podpory podle zákona o podpoře výzkumu je nezbytné rozlišovat mezi dvěma kategoriemi výzkumné organizace, žalovaný sdělil, že předmětem řízení o zápisu do seznamu výzkumných organizací není posuzování podmínek pro poskytnutí účelové nebo institucionální podpory podle zmíněného zákona. Žalobce přisuzuje žalovanému praxi, kterou prováděla Rada pro výzkum, vývoj a inovace v letech 2014–2017.
33. K tvrzení žalobce o nepřípustnosti aplikace Rámce při posuzování naplnění podmínky vedení odděleného účetnictví o hospodářských a nehopodářských činnostech, neboť jej lze aplikovat pouze pro účely podpory a nejde o právní předpis, žalovaný podotkl, že vedení odděleného účetnictví pro hospodářské činnosti, jsou-li vykonávány, je definičním znakem výzkumné organizace podle Nařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

34. Setrval na názoru, že členění činností na hlavní a hospodářské podle vyhlášky č. 504/2002 Sb. nemusí být totožné se členěním na nehopodářské a hospodářské činnosti dle Nařízení. Žalobce neprokázal provádění nehopodářských činností a jím prováděné činnosti jsou činnostmi nehopodářské povahy jen za podmínek ve čl. 2 bod 19 Rámce. Žalovaný na svých webových stránkách demonstruje hned několik příkladů účetních dokumentů, které by mohly sloužit k prokázání odděleného účtování o hospodářských činnostech. Vzhledem k různé právní formě žadatelů o zápis nelze stanovit jeden univerzálně platný dokument, který by splnění podmínky prokazoval.
35. Žalovaný je názoru, že přezkoumal veškeré podklady, které žalobce řádně předložil v souladu s § 37 správního řádu a které tudíž tvořily součást správního spisu, podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. V případě data vydání rozhodnutí žalovaný připustil písarskou chybu. Uvedl, že ke konverzi dokumentu z podoby listinné do podoby elektronické v praxi žalovaného dochází vždy v den shodující se s dnem podpisu listinného dokumentu. Datum 29. 10. 2020 je potom zřejmé z doložky rozhodnutí.
36. Žalobce k vyjádření žalovaného nepodal repliku.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
38. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, souhlas je tak presumován. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný, jehož postup je předmětem soudního přezkumu, vycházel. Správním spisem se dokazování neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Správní spis

39. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
40. Žalobce pod názvem E-ACCELERATOR z.ú požádal u žalovaného dne 23. 1. 2020 pod č. j. E-AC – MSMT SVO 01/20 o zápis do seznamu výzkumných organizací. V oddílu B žádosti „*hlavní cíl výzkumné organizace*“ uvedl možnost „*veřejně šířit výsledky transferem znalostí*“. Jako ekonomickou povahu žadatele označil činnosti hospodářské i nehopodářské. Současně se žádostí žalobce předložil přílohy – zakladatelské právní jednání (zakladací listinu ústavu ze dne 31. 12. 2019), výroční zprávy o činnosti za roky 2017, 2018 a 2019, účetní dokument o vedení odděleného účetnictví pro hospodářské činnosti, vnitřní předpis o nakládání s výsledky ve výzkumu, vývoji a inovacích a čestné prohlášení o tom, že podniky, které mohou na ústav uplatňovat rozhodující vliv, nemají přednostní přístup k výsledkům jeho činnosti.
41. K žádosti žalobce doplnil 28. 1. 2020 dalších 8 příloh, které označil jako: účetní předpis, pilotní projekt FORM08, smlouva s ČZU, dohoda o utajení – Pinflow, smlouva o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

podnájmu prostor – CSP, Studie proveditelnosti, Pozvánka PowerMeeting v. 28, UK – Harmonogram semináře.

42. Dne 9. 3. 2020 pod č. j. MSMT-4978/2020 – 2 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Tak žalobce učinil dne 12. 3. 2020, kromě podkladů k žádosti žalobce byly těmito podklady i informace získané z veřejně dostupných zdrojů – informační systém výzkumu, vývoje a inovací na webu www.rvvi.cz/cep. Žalobce navrhl lhůtu 10 dnů pro doplnění žádosti o zápis, následně emailem požádal o další prodloužení této lhůty.
43. Usnesením ze dne 23. 3. 2020, č. j. MSMT-4978/2020-3 žalovaný řízení přerušil a žalobce doplnil 6. 4. 2020 žádost o 6 dokladů prokazujících soustavné a kumulativní vykonávání transferu znalostí a pro přesnější prokázání jeho výstupů - Smlouva o ochraně důvěrných informací mezi žalobcem a Univerzitou Pardubice, Smlouva o reklamě a propagaci mezi žalobcem a Pražskou energetikou, Smlouva o spolupráci při transferu výsledků výzkumu PowerHUB mezi žalobcem a FORM08.COM s.r.o., Rámcová smlouva o partnerství mezi žalobcem a Evropským inovačním a technologickým centrem, Smlouva o spolupráci s Přírodovědeckou fakultou Univerzity Karlovy, žalobce poukázal na to, že přihlásil projekt CitySafety do inovátorské soutěže Zonky Innovation Awards 2020 (více na <https://www.zia.cz/zia-2020>). Žalobce rovněž uvedl, že další informace o aktivitách účastníka řízení v oblasti transferu znalostí a technologií je možno dohledat na jeho webových stránkách v příslušné sekci (<http://powerhub.cz/transfer-znalosti/>) či na jeho facebookovém profilu.
44. Dne 19. 5. 2020 pod č. j. MSMT-4978/2020-7 žalovaný žádost žalobce zamítl prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný vycházel z definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí (musí být splněny kumulativně) podle čl. 2 bod 83 nařízení Komise (EU) č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem, jsou:
- a) hlavním cílem subjektu je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí (dále též „primární činnosti“),
 - b) vedení odděleného účetnictví pro hospodářské činnosti, jsou-li vykonávány, a
 - c) neexistence přednostního přístupu podniků, jež mohou na subjekt uplatňovat rozhodující vliv, k výsledkům jeho činnosti.
50. Hlavní cíl žalobce posuzoval žalovaný podle zakladatelského právního jednání, dokumentů předložených žadatelem a podle informací získaných z veřejně dostupných zdrojů.
51. Zjistil, že ze zakladatelského právního jednání (ze dne 2. 3. 2017 a ze dne 31. 12. 2019) explicitně nevyplývá, že záměrem hlavní činnosti žadatele jsou činnosti, které naplňují znaky primární činnosti organizace pro výzkum a šíření znalostí spočívající ve veřejném šíření výsledků nezávislého výzkumu nebo vývoje formou transferu znalostí nehospodářského charakteru, neboť blíže neidentifikuje, co je předmětem transferu znalostí – zda výsledky vlastního nezávislého výzkumu nebo vývoje nebo výsledky výzkumu a vývoje třetích stran. Z veřejně dostupných zdrojů (obchodní, resp. živnostenský rejstřík) dále vyplývá, že žadatel může výzkum a vývoj v oblasti přírodních a technických věd nebo společenských věd a činnosti související s transferem technologií a šířením znalostí vykonávat jako vedlejší výdělečnou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

52. Další žalobcem předložené dokumenty podle žalovaného ilustrují, že žadatel je aktivní v poskytování podpory a služeb třetím stranám v oblasti transferu znalostí a při komercializaci a uvádění výrobků a služeb na trh, jako jsou např. různé formy vzdělávání pro akademickou sféru či začínající podnikatele služby podnikatelského inkubátoru pro start-up firmy, zpracování studie proveditelnosti, propagace a investiční podpora. Žádný z předložených dokumentů však neprokazuje, že hlavní činností žadatele jsou činnosti, které naplňují znaky primární činnosti organizace pro výzkum a šíření znalostí spočívající ve veřejném šíření výsledků nezávislého výzkumu nebo vývoje formou transferu znalostí nehospodářského charakteru, tj. neprokazují, že žadatel
- transferem znalostí šíří výsledky jím prováděného nezávislého výzkumu nebo vývoje,
 - ani že provádí transfer znalostí společně s jinou organizací pro výzkum a šíření znalostí či jejím jménem, ani že tak činí na základě dodávky služeb poptávaných v otevřeném zadávacím řízení jinými organizacemi pro výzkum a šíření znalostí.
53. Žalovaný shledal, že žadatel v řízení o zápisu do seznamu výzkumných organizací neprokázal naplnění 1. definičního znaku organizace pro výzkum a šíření znalostí, neboť neprokázal, že jeho hlavním cílem je veřejně šířit výsledky výzkumu nebo vývoje transferem znalostí ve smyslu primární činnosti organizace pro výzkum a šíření znalostí.
54. Žalovaný dále posuzoval naplnění druhého definičního znaku organizace pro výzkum a šíření znalostí, tedy zda žadatel vede oddělené účetnictví pro hospodářské činnosti, jsou-li vykonávány. Ministerstvo oba předložené dokumenty (výkaz zisku a ztráty a Vnitřní předpis č. 2018/01 Účetní předpis ze dne 26. 3. 2018) nepovažovalo za dostačující pro prokázání splnění podmínky vedení odděleného účetnictví pro hospodářské a nehospodářské činnosti. V řízení tak dle žalovaného nebylo prokázáno, že žadatel splňuje definiční znak organizace pro výzkum a šíření znalostí.
55. Co se týče třetího definičního znaku, žalovaný shledal, že žalobce prokázal čestným prohlášením jeho naplnění.
56. Celkově žalovaný shledal, že žadatel v řízení o zápisu do seznamu výzkumných organizací listinnými dokumenty neprokázal naplnění dvou z výše uvedených definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí. Žádost proto podle žalovaného nesplňuje podmínky pro zápis žadatele do seznamu výzkumných organizací podle § 33a zákona o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací.
57. Rozklad žalobce ministr zamítl shora rekapitulovaným napadeným rozhodnutím.

Posouzení jednotlivých žalobních námitek městským soudem

58. Žalobce, jak již bylo výše uvedeno, namítl věcné i formální nedostatky napadeného rozhodnutí.
59. K namítané vadě nepřezkoumatelnosti městský soud uvádí následující. Ministr rekapituloval v části II. napadeného rozhodnutí rozkladové námitky uplatněné v rozkladu ze dne 1. 6. 2020 a s těmito se poté vypořádal. Městský soud přitom ověřil, že ministrem konstatovaný přehled rozkladových námitek skutečně odpovídá uplatněným námitkám v rozkladu. Jestliže žalobce namítá v žalobě, že ministr se nezabýval námitkou rozlišení postavení instituce žádající o zápis a žádající o podporu, v takové podobě námitka v rozkladu uplatněna nebyla – žalobce v rozkladu pouze uvedl, že nežádá o institucionální podporu, a že tam by zkoumání faktického výkonu činností akceptoval. Z takového Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

konstatování (nikoliv polemizování, jak tvrdí žalobce v žalobě) však ještě nelze dovodit, že by takto žalobce namítl (jako to učinil později v žalobě), že je třeba rozlišit mezi postavením instituce žádající o zápis a žádající o podporu.

60. Konkrétně tedy – k námitce žalobce v rozkladu, že nebyl vyzván k doložení požadovaných dokumentů, ministr tuto námitku vypořádal s tím, že řízení o zápisu je zahajované na žádost a je to žalobce, kdo měl svou žádost podeprít podklady. Jestliže žalobce namítl, že u jiných žadatelů žalovaný postupoval jinak, tuto obecnou námitku ministr stejně obecně vypořádal s tím, že nemá informace, že by žalovaný nepostupoval konzistentně. Dále žalobce namítl, že rozlišení hospodářských a nehospodářských činností dle Rámce se odlišují od definic podnikatelských, nepodnikatelských, ziskových či neziskových aktivit, má za to, že všechny jeho aktivity jsou nehospodářské a byl názoru, že účtuje v souladu s pravidly Rámce. Ministr tuto námitku vypořádal (byť stručně), když poukázal na to, že doložený výkaz zisku a ztrát se jevil jako nedostatečný důkaz vzhledem k tomu, že žalobce vykonával též hospodářskou činnost. Současně se ztotožnil s názorem žalovaného, že rozlišení činností na hospodářské a nehospodářské dle Nařízení nemusí odpovídat členění činností na hlavní a hospodářské dle vyhlášky č. 504/2002 Sb.
61. Je tedy zjevné, že ministr na rozkladové námitky v napadeném rozhodnutí reagoval a vypořádal je, byť tak učinil stručně. Žalobce v žalobě vyčítá ministrovi nekritické přijetí závěrů I. stupně, nicméně to ještě neznamená, že ministr takto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů – ministr totiž potvrdil právní názor správního orgánu I. stupně a byl s ním zcela ve shodě. Jestliže poté žalobce s názorem ministra v žalobě polemizuje, namítá toliko nesprávné právní závěry obou správních orgánů, které městský soud přezkoumá níže.
62. Žalobce dále namítl, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno datum vyhotovení. Dle § 67 odst. 2 správního řádu platí, že uvedení data vyhotovení a vydání patří k formálním náležitostem rozhodnutí. Z vyhotovení rozhodnutí je patrné, že to bylo zjevně vyhotoveno v říjnu 2020. Stejně je však konkrétní datum vydání rozhodnutí – tímto dnem totiž dochází k rozhodnutí ve věci a toto datum je zásadní např. v otázce, zda bylo rozhodnutí vydáno včas v potřebných lhůtách. V projednávané věci jsou podle názoru městského soudu potřebná data o vydání rozhodnutí dovoditelná ze správního spisu – rozkladová komise zasedala 10. 7. 2020 a tohoto dne doporučila ministrovi rozklad zamítnout. Je zřejmé, že ministr rozhodl po tomto datu. Tomu poté odpovídají údaje z doručky datové zprávy - datová zpráva byla podána dne 29. 10. 2020 v 10:03, do datové schránky žalobce byla dodána 29. 10. 2020 v 10:03 tedy v identický okamžik, doručena byla 29. 10. 2020 v 10:14:33, kdy se přihlásila oprávněná osoba § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb.
63. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu k doručení – tak se stalo dne 29. 10. 2020. Tohoto dne bylo tedy rozhodnutí vydáno. Tato skutečnost je ze správního spisu zjevná a nezpochybnitelná. Absentuje – li v napadeném rozhodnutí označení konkrétního data vyhotovení rozhodnutí, podle názoru městského soudu se jedná toliko o písařskou chybu a nedostatek, který nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Ani žalobce ostatně této vadě, kromě toho, že ji namítá jako formální, nepřisuzuje žádnou zásadní váhu při zásahu do svých práv.
64. Pokud jde o věcné hodnocení žádosti žalobce, podle § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu platí, že do seznamu výzkumných organizací se zapisují organizace, které

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

požádaly o zápis do seznamu a prokázaly naplnění definičních znaků organizace pro výzkum a šíření znalostí stanovených předpisy Evropské unie včetně prokázání zapisovaných údajů. Podle § 33a odst. 7 zákona o podpoře výzkumu platí, že při řízení o zápisu výzkumné organizace do seznamu, jakož i při řízení o zápisu změn nebo výmazu dosud zapsaných skutečností, se postupuje podle správního řádu.

65. Z formulace ustanovení § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu vyplývá, že žadatel je povinen nejen tvrdit, ale i prokázat naplnění definičních znaků výzkumné organizace. Tyto podklady musí být součástí žádosti (srov. § 33a odst. 5 zákona o podpoře výzkumu). Ostatně údaje svědčící o naplnění definičních znaků citovaného odstavce 2 se do seznamu zapisují též, zapisují se i další skutečnosti, zejména údaje o předmětu činnosti, který definuje výzkumné kapacity /§ 33a odst. 2 písm. g), h) zákona o podpoře výzkumu/.
66. Jinými slovy - bez prokázání skutečnosti, že žadatel splňuje definiční znaky výzkumné organizace, nemůže být taková organizace do seznamu zapsána. Nepochybně je na žadateli, aby věrohodně prokázal, že definiční znaky výzkumné organizace skutečně splňuje. A to již ve fázi žádosti o zápis - bylo by zjevně proti účely zápisu, aby jako výzkumná organizace byla zapsaná osoba, která tento cíl jenom deklaruje, ale fakticky jej nevykonává.
67. Mezi stranami je nesporné, že definiční znaky, na něž odkazuje § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu, vyplývají z „definičního“ čl. 2 odst. 83 Nařízení Komise č. 651/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem.
68. Podle tohoto ustanovení se „organizací pro výzkum a šíření znalostí“ rozumí subjekt (např. univerzita nebo výzkumný ústav, agentura pro transfer technologií, zprostředkovatel v oblasti inovací, fyzický nebo virtuální spolupracující subjekt zaměřený na výzkum) bez ohledu na jeho právní postavení (zřízený podle veřejného nebo soukromého práva) nebo způsob financování,
 - a) jehož hlavním cílem je provádět nezávisle základní výzkum, průmyslový výzkum nebo experimentální vývoj nebo veřejně šířit výsledky těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí.
 - b) Vykonává-li tento subjekt rovněž hospodářské činnosti, je třeba o financování, nákladech a příjmech souvisejících s těmito činnostmi vést oddělené účetnictví.
 - c) Podniky, jež mohou uplatňovat rozhodující vliv na takovýto subjekt, například jako podílníci nebo členové, nesmějí mít přednostní přístup k výsledkům, jichž dosáhl.

Z formulace ustanovení je zřejmé, že podmínky pod písm. a) – c) mají být splněny kumulativně; nesplnění jednoho z těchto znaků má za následek, že subjekt nemůže být považován za organizaci pro výzkum a šíření znalostí a takto nemůže být zapsán ani do seznamu výzkumných organizací.

69. Zákon o podpoře výzkumu odkazuje na definici zavedenou komunitárním právem, přičemž sám tyto pojmy nedefinuje. Výklad pojmů obsažených v této definici tak musí v první řadě vycházet z jejich významu, které jim přisuzuje komunitární úprava.
70. Definice výzkumných organizací je totožná v čl. 2 odst. 83 Nařízení a v článku 1.3 písm. ee) Sdělení Komise Rámc pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací 2014/C 198/01, tak jak byla rekapitulována výše. Pojmy „základní výzkum, průmyslový výzkum,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

experimentální vývoj“ definuje Nařízení v článku 2 body 84 – 86 a totožně článek 1.3 písm. m), q), a j) Sdělení (Rámec).

71. Pojem „*transfer znalostí*“ (jakožto jedna z podmínek definice výzkumné organizace) poté nedefinuje Nařízení ale toliko článek 1.3 písm. v) Sdělení. Jelikož obě definice výzkumné organizace dle Nařízení a Sdělení včetně podmínek jsou totožné a stanovují totožné podmínky, pokud pouze Sdělení definuje pojem „*transfer znalostí*“, je podle názoru městského soudu tato definice v Sdělení aplikovatelná též pro jeho výklad v Nařízení (a následně při jeho aplikaci v podmínkách zákona o podpoře výzkumu). Obdobně taktéž pouze článek 2 bod 19 Sdělení definuje „*činnosti nehospodářské povahy*“ - pro jeho užití v rámci výkladu podmínek pro uznání subjektu jako výzkumné organizace dle čl. 2 odst. 83 Nařízení a § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu tedy platí totéž, co pro pojem „*transfer znalostí*“ – oba pojmy uvedené v definici výzkumné organizace dle Nařízení je tedy nezbytné vykládat dle definice uvedené v příslušných částech Sdělení.
72. O obsahu těchto definic (o jejich formulaci a znění) mezi stranami ovšem spor nepanuje – ostatně tyto pojmy byly vyloženy v prvostupňovém rozhodnutí a odkazuje na ně žalobce i ve svém rozkladu (cituje jak definici výzkumné organizace, tak i čl. 19 Sdělení, jenž definuje nehospodářské činnosti); spor se naopak týká jejich prokázání v podmínkách žalobce.
73. Z výše uvedené formulace 1. podmínky vyplývá, že v první řadě může být za výzkumnou organizaci považován jen ten subjekt, jehož hlavním cílem je provádění výzkumu nebo vývoje nebo veřejné šíření výsledků těchto činností formou výuky, publikací nebo transferu znalostí.
74. Zákon o podpoře výzkumu nijak nestanovuje, jakými podklady mají být uvedené definiční znaky prokázány. Obecně platí, že prokázání této skutečnosti je na procesní aktivitě žadatele (např. odst. 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2015 - 36).
75. Žalobce k prokázání prvního definičního znaku předložil v první řadě zakladatelské jednání ze dne 31. 12. 2019, žalovaný poté vycházel i ze zakladatelského jednání ze dne 2. 3. 2017.
76. Z těchto podkladů shodně vyplývá, že záměrem žalobce je výzkumná a vzdělávací činnost, a to zejména se zaměřením na oblast transferu technologií a šíření znalostí a dále je jeho záměrem všeobecná podpora nových technologií a inovací.
77. Ze zakladatelského jednání z 2. 3. 2017 vyplývá, že Ústav se bude zabývat následujícími činnostmi: podpora aktivit souvisejících s transferem technologií do praxe a šířením znalostí, tvorba vlastní koncepce podpory inovací a transferu technologií, sběr, zpracování a analýza dat v rámci transferu technologií, zvyšování dostupnosti služeb v inovačním prostředí, vzdělávání v oblasti managementu inovací, organizace vzdělávací činnosti a spolupráce s orgány veřejné správy v zajišťování informačního servisu, profesního vzdělávání a forem rekvalifikace a při řešení problému, zaměstnanosti, odborná příprava k výkonu povolání a podpora školských zařízení k tomuto účelu, budování účinné partnerské spolupráce všech aktérů inovačního prostředí k zajištění národních a mezinárodních aktivit, podpora přenosu informací a propojení subjektů z akademické sféry, veřejné správy a podnikatelské sféry při tvorbě a implementaci klíčových iniciativ na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

podporu růstu se zaměřením na podnikatelské prostředí, realizace ediční, publikační a dokumentační činnosti.

78. Vlastními slovy žalobce svoji činnost charakterizuje nejprve ve výročních zprávách za roky 2017 – 2018:

Základním posláním PowerHUB je výzkumná a vzdělávací činnost, a to zejména se zaměřením na oblast transferu technologií a šíření znalostí a dále všeobecná podpora nových technologií a inovací, a to včetně vlastního výzkumu.

PowerHUB poskytuje především tyto služby a realizuje následné činnosti:

- podpora aktivit souvisejících s transferem technologií do praxe a šířením znalostí
- tvorba vlastní koncepce podpory inovací a transferu technologií,
- sběr, zpracování a analýza dat v rámci transferu technologií,
- zvyšování úrovně aplikovaného výzkumu a transferu technologií,
- zvyšování dostupnosti služeb v inovačním prostředí,
- vzdělávání v oblasti managementu inovací,
- šíření znalostí a dovedností,
- organizace vzdělávací činnosti a spolupráce s orgány veřejné správy v zajišťování informačního servisu, profesního vzdělávání a forem rekvalifikace a při řešení problému zaměstnanosti,
- odborná příprava k výkonu povolání a podpora školských zařízení k tomuto účelu,
- budování účinné partnerské spolupráce všech aktérů inovačního prostředí k zajištění národních a mezinárodních aktivit,
- podpora přenosu informací a propojení subjektů z akademické sféry, veřejné správy a podnikatelské sféry při tvorbě a implementaci klíčových iniciativ na podporu růstu se zaměřením na podnikatelské prostředí,
- realizace ediční, publikační a dokumentační činnosti
- vlastní a kooperativní výzkum a vývoj

79. Ze zakladatelského jednání ze dne 31. 12. 2019 (žalobce doložil k žádosti o zápis) vyplývá, že Ústav se bude zabývat následujícími hlavními činnostmi: základním výzkumem, průmyslovým výzkumem, experimentálním vývojem, veřejným šířením výsledků výzkumné činnosti formou výuky, publikací nebo transferem znalostí.
80. Ve výroční zprávě za rok 2019 pak žalobce uvádí, že „v rámci hlavních činností dále ústav vykonává aktivity spojené s všeobecnou podporou nových technologií a inovací, a to včetně nezávislého výzkumu, ať už formou vlastního nebo kolaborativního výzkumu, převážně pak zaměřeného na oblasti energetiky, mobility a průmyslových technologií.“
81. V obou zakladatelských dokumentech žalobce v čl. IV také uvádí, že ústav může vykonávat výdělečné vedlejší činnosti jako zdroj prostředků pro cíle ústavu a jako předmět podnikání uvádí „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a „pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor“. Dle údajů v obchodním rejstříku skutečně jsou předmětem podnikání žadatele „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a předmětem jeho činnosti „podpora aktivit souvisejících s transferem technologií do praxe a šířením znalostí“. Obory činnosti žadatele v rámci živnostenského oprávnění „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ jsou uvedeny v živnostenském rejstříku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

82. Z uvedených podkladů je zřejmé, že zejména v letech 2017 – 2018 bylo deklarované spektrum činností vykonávaných žalobcem značně široké, přičemž některé z těchto činností vyjmenovaných jak v zakladatelském jednání ze dne 2. 3. 2017, tak ve výročních zprávách za roky 2017, 2018 odpovídají činnostem subjektu, který může být považován dle 1. definičního znaku výzkumnou organizací. K zúžení zaměření činnosti žalobce došlo až v zakladatelském dokumentu žalobce ze dne 31. 12. 2019. Přímou z žádného tohoto podkladu však nevyplývá poměr všech těchto činností, kterými se žalobce měl zabývat, tj. která z těchto činností nebo třeba soubor těchto činností byl v tomto období pro žalobce „hlavním cílem“. Tím spíše nelze dovodit, zda hlavním cílem žalobce byly činnosti, které lze uznat ve smyslu Nařízení jako činnost výzkumné organizace.
83. Ze zpráv o činnosti v letech 2017 – 2019 dále vyplývá, že žalobce se věnoval soustavně 4 výzkumným aktivitám
- v oblasti osobní bezpečnosti - vývoj a podpora aplikace zvyšující bezpečnost občanů - kódové označení RP20170401,
 - v oblasti dopravy - vývoj technologie zaměřené na sledování kvality infrastruktury - kódové označení RP20170601,
 - v oblasti urbanismu - vývoj aplikace vhodné pro územní plánování - kódové označení RP20170801 ,
 - v oblasti všeobecné bezpečnosti – vývoj a podpora aplikace týkající se analýzy dat pro záchranné složky - kódové označení RP20171001.

Údaje o tomto výzkumu ve výročních zprávách žalobce uvádí bez bližších informací a podkladů o průběhu, obsahu a jeho rozsahu. Z těchto zpráv tak ještě nevyplývá, že by uvedený vývoj byl zásadní činností žalobce – tj. „hlavním cílem“. Ve výroční zprávě za rok 2019 žalobce pak jen obecně uvádí, že uskutečnil řadu přednášek kurzů a školení (bez uvedení předmětu těchto kurzů) – z toho nelze dovodit, zda se jednalo o výuku či transfer znalostí o výsledcích výzkumu či vývoje, jak podmiňuje 1. definiční znak výzkumné organizace.

84. Z některých dalších podkladů sice vyplývá, že žalobce v letech 2017 – 2019 vykonával výzkumnou činnost a disponoval výstupy vlastních projektů (o tom svědčí SMLOUVA O SPOLUPRÁCI PŘI TRANSFERU VÝSLEDKŮ VÝZKUMU PowerHUB ze dne 2. 4. 2018), a že na některých projektech žalobce spolupracoval s univerzitami (Smlouva s Českou zemědělskou univerzitou ze dne 14. 2. 2018), žalobce rovněž doložil, že provozuje i výukovou činnost (viz podklad Powermeeting ze dne 11. 6. 2018). Tyto podklady nicméně svědčí o jednotlivých činnostech žalobce a nemají vypovídající hodnotu o hlavní činnosti žalobce (hlavním cíli) v celém tomto období (2017 – 2019) a o jejím předmětu.
85. V dalších žalobcem předložených podkladech za toto období městský soud pak neshledal přímou souvislost s prokazováním hlavního cíle činnosti žalobce. Smlouva s Pinflow energy storage ze dne 23. 5. 2018 a Smlouva s Univerzitou Pardubice ze dne 4. 9. 2019 se týkají ochrany obchodního tajemství smluvních stran. Rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 17. 5. 2019, č. j. ODV-ZDJ0029/19-10/Kt se týká technologie společnosti FORM08 COM s.r.o. Městský soud z veřejného obchodního rejstříku ověřil, že žalobce je sice společníkem této společnosti, z rozhodnutí však nijak nevyplývá, jaká byla činnost žalobce ve vztahu k této technologii. Smlouva s Přírodovědeckou fakultou Univerzity Karlovy ze dne 11. 6. 2019 se týká zájmu žalobce o spolupráci na projektu Parádní Nápad 2020, nevyplývá z ní,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

že by prokazovala výzkum, vývoj, výuku či transfer znalostí, totéž nevyplývá z Rámcové smlouvy ze dne 26. 3. 2020. Smlouva o podnájmu se City Smart Parking s. r. o. ze dne 22. 6. 2017 se týká sjednání podnájmu ve smlouvě vymezených prostor v nájmu žalobce a smlouva s Pražskou energetikou, a.s. ze dne 15. 11. 2019 se týká reklamní propagace zadávající společnosti. Přednáška ředitele žalobce na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v rámci semináře „Úvod do přenosu znalostí a technologií“ dne 6. 12. 2019 se týkala představení žalobce a soutěže Parádní Nápad. Ze Studie proveditelnosti – Řešení pro efektivní parkování na území MČ Prahy 5 ze dne 23. 7. 2018 nevyplývá role žalobce, dle vyjádření z 28. 1. 2020 žalobce šlo o společnou studii s Městskou částí Praha 5.

86. Pokud jde o změnu zakladatelského dokumentu z 31. 12. 2019, která značně zúžila zamýšlené činnosti žalobce, k tomuto období žalobce doložil toliko ocenění v projektu Zonky Innovation Awards 2020 tj. v roce 2020, což opět nevypovídá nic o hlavním cíli vykonávané činnosti po této změně zakladatelského jednání žalobce.
87. K námitce, že měl ministr přihlížet při rozkladu k zakladatelskému jednání ze dne 1. 7. 2020, městský soud uvádí, že se jedná o skutečnost, která byla v době rozhodování ministra v říjnu 2020 již dostupná ve veřejném informačním rejstříku a vzhledem k principu materiální publicity (§ 8 odst. 2 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob) mohla a měla být tato skutečnost ministrově známá a mohl ji zohlednit. Na druhou stranu, totožně formulovaný hlavní cíl žalobce doložil již v zakladatelském jednání ze dne 31. 12. 2019. Jak vyložil žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, tak i ministr v napadeném rozhodnutí, žalobce tyto cíle jako hlavní činnost nicméně neprokázal. I upřesnění cíle v zakladatelském dokumentu ze dne 1. 7. 2020 tedy v konfrontaci s ostatními podklady stále ze stejných důvodů neobstojí. Nepřihlednutí k zakladatelskému dokumentu z 1. 7. 2020 je tedy vada, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
88. Celkově tedy městský soud shledal, že jakkoliv jistě lze přisvědčit žalobci, že v jednotlivých případech nepochybně vykonával činnost, již lze uznat jako činnost výzkumné organizace, předloženými podklady ještě uceleně neprokázal, že tyto činnosti byly skutečně jeho hlavním cílem.
89. Žalobce nicméně již v rozkladu namítl, že při seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí nebyl na náhled žalovaného pro splnění 1. definiční podmínky upozorněn či nebyl k tomuto prokázání vyzván.
90. Judikatura Nejvyššího správního soudu k poučovací povinnosti obecně zdůrazňuje její rozsah omezený na procesní práva a povinnosti účastníka. V rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, č. 2235/2011 Sb. NSS, bodu 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní.“ Poučení, které by představovalo návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku, je příliš extenzivním pojetím poučovací povinnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76, nebo ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Azs 323/2019 - 30).
91. Nejvyšší správní soud se nicméně v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 305/2020 - 26, přiklonil ke vstřícnějšímu přístupu k právům žadatele právě v situaci, kdy k právní jistotě Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žadatele (ve věci šlo o uchazeče o zápis do seznamu advokátních koncipientů) nepřispívá, že zákon (o advokacii) nepředepisuje konkrétní podklady, kterými může žadatel (tehdy zahraniční zájemce) prokázat splnění podmínek zápisu. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „to však nemůže vést k tomu, že žalovaná bude podklady od žadatelů vyžadovat svévolně, případě je k doložení chybějících podkladů vůbec nevyzve. Její přístup vůči žadateli musí zachovávat principy dobré správy a v jejím jednání nesmí být přítomna libovůle.“ Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě tehdejšího stěžovatele měla žalovaná dodržet zejména zásady vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Z § 4 odst. 1 správního řádu dále vyplývá, že veřejná správa je „službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.“ Podle § 4 odst. 2 správního řádu „správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“.

92. Z průběhu řízení o žádosti, jak byl rekapitulován ze shora, muselo být žalovanému (a později ministrově) zřejmé alespoň tolik, že:
 - o zápis žádá žalobce jako instituce, která ve své činnosti 1. podmínku definice výzkumné organizace (tj. zaměření hlavního cíle činnosti) může naplnit,
 - rozhodné podklady k prokázání definičních znaků výzkumné organizace zákon o podpoře výzkumu, Nařízení či Sdělení nestanoví,
 - a pouze žalobce sám žádost doplnil o podklady, o nich byl přesvědčen, že hlavní cíl činnosti žalobce prokazují.
93. Mezi stranami je přitom nesporné, že žalovaný vůči žalobci neučinil žádný úkon, jímž by žalobce seznámil s tím, jaké skutečnosti považuje za nezbytné k prokázání 1. podmínky definice výzkumné organizace. O tom, jak doložené podklady hodnotí, pak seznámil žalobce až v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce byl proto po celou dobu správního řízení ponechán v právní nejistotě o osudu žádosti, která vycházela z toho, že mu nebylo předem známé, jaká kritéria a skutečnosti hodlá žalovaný (později ministr) ke splnění 1. definičního znaku hodnotit.
94. Městský soud v Praze je tedy názoru, že v průběhu správního řízení při hodnocení doložených podkladů k prokázání 1. definičního znaku výzkumné organizace žalovaný postupoval libovolně a v rozporu se zásadou správního řízení podle § 2 odst. 4 a § 4 odst. 2 správního řádu. Tím řízení o žádosti žalobce zatížil jednak nedostatkem skutkových zjištění, tak podstatnou vadou, která by jinak měla za následek nezákonné prvostupňové a tím i napadené rozhodnutí /srov. § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s./.
95. Co se týče prokázání druhého definičního znaku výzkumné organizace dle Nařízení ve spojení s § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu, žalobce nejprve předložil výkaz zisku a ztrát z 25. 6. 2018. Z něho vyplývá, že žalobce vykazuje výnosy a ztráty v činnosti žalobce hlavní (tj. činnost, pro kterou byl žalobce zřízen ve smyslu § 5a odst. 1 vyhlášky č. 504/2002 Sb.) a hospodářské (§ 5a odst. 2 vyhlášky č. 504/2002 Sb.).
96. Dále žalobce předložil účetní předpis ze dne 26. 3. 2018 (označený jako vnitřní předpis 2018/01).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

97. V části 1 vnitřní předpis uvádí, že „účetní jednotka vede účetnictví v souladu se zákonem č.563/91 Sb. o účetnictví a vyhlášky č.504/2002 Sb., a to zvláště o skutečnostech týkajících se hlavní činnosti a doplňkové činnosti. Účtový rozvrh je k nahlédnutí v PC, v ekonomickém programu Pohoda.“ V části 14 „Rozlišení ekonomických aktivit dle Rámce na hospodářské a nehopodářské činnosti“ se vnitřní předpis zabývá rozlišením činností hospodářské a nehopodářské. V této části především uvádí, že „účetní jednotka se při účtování řídí Rámcem pro státní podporu výzkumu, vývoje a inovací dle Sdělení Komise č. 2014/C198/01, a to dle výkladu Evropské komise a příslušné soudní judikatury.“ Dále předpis v části 14 bod I na straně 8 uvádí, že „v rámci rozlišení hospodářské a nehopodářské činnosti účetní jednotka bude rozlišovat vedle hlavní a vedlejší činnosti, též činnosti hospodářské a nehopodářské dle Rámce, kde za nehopodářské činnosti dle Rámce bude uvažovat činnosti dle čl. 19 Rámce. Ostatní činnosti bude uvažovat za hospodářské a jako takových bude o nich účtováno v rámci samostatné kapitoly.“ V části 14 bodě II poté předpis konkrétně vyjmenovává, které činnosti dle Rámce jsou hospodářské a nehopodářské. V dalších částech (příloha) se předpis zabývá podrobnou metodikou rozlišení činnosti na hospodářské a nehopodářské činnosti ve výzkumu a vývoji.
98. Oba žalobcem předložené dokumenty (zejména vnitřní předpis) sice formálně rozlišují činnosti žalobce hospodářské a nehopodářské povahy, nicméně ani z jednoho podkladu nevyplývá, jak fakticky a prakticky žalobce vede o těchto činnostech účetnictví. Žalobce ve vnitřním předpisu sice proklamuje, že o těchto činnostech vede odděleně účetnictví a že k nahlédnutí je účetní rozvrh v ekonomickém software, nicméně žádný takový výstup žalobce k žádosti nepředložil a dokonce ani samotný vnitřní předpis, jakkoliv normuje pravidla pro uložení a uschování účetních dokladů, nestanovuje podobu a formu vedení odděleného účetnictví pro hospodářské a nehopodářské činnosti.
99. Požadavek na to, aby sám žalobce bez vyzvání předložil podklady o tom, jak ve svých podmínkách odděleně účtuje o hospodářských a nehopodářských činnostech, přitom byl podle názoru městského soudu zcela na místě. 2. podmínka definice výzkumné organizace je formulována zcela určitě – žalobce měl zkrátka prokázat, zda vede odděleně účetnictví o hospodářských a nehopodářských činnostech. Pravidla pro účtování ve svých podmínkách si žalobce stanovil sám ve svém interním předpisu, bylo taktéž na něm, aby prokázal, jak ustanovení vnitřního předpisu naplňuje. Pakliže se žalobce v metodice ve vnitřním předpisu zabývá rozlišením definice činnosti na hospodářskou a nehopodářskou, bylo na něm, aby prokázal, jak o těchto činnostech ve svých podmínkách účtuje. Navíc žalobce, přestože mu z prvostupňového rozhodnutí bylo zřejmé, jak o prokazování této 2. podmínky žalovaný uvažil, tj. že žalobci kladl k tíži, že neprokázal, jak o těch činnostech reálně účtuje, i poté setrval pouze na svém názoru, že uvedené podklady jsou k prokázání dostatečné a nepokusil se tento názor žalovaného zvrátit -k prokázání odděleného účetnictví však nenavrl žádný důkaz ani v řízení o žalobě.
100. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným i s ministrem i v tom, že žalobce takto dostatečně konkrétně neprokázal druhý definiční znak výzkumné organizace ve smyslu Nařízení, tj. že o činnostech nehopodářských, jež by ostatně měly být hlavním cílem žalobce, vede odděleně účetnictví od činností hospodářských.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. Městský soud se na jednu stranu ztotožnil se žalobcem v tom, že otázku prokazování 1. definičního znaku žalovaný a ministr posoudili nedostatečně na základě neúplně zjištěného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

skutkového stavu, přičemž bylo (v duchu zásad správního řízení) povinností žalovaného, aby v této části žalobce vyzval k doplnění podkladů žádosti. Na stranu druhou se však městský soud ztotožnil se žalovaným i s ministrem v tom, že žalobce neprokázal splnění 2. definičního znaku výzkumného ústavu s tím, že prokázat tento znak bylo zcela v možnostech žalobce. Jelikož pak všechny 3 definiční znaky výzkumné organizace musí být naplněny kumulativně a žalobce dle názoru městského soudu neprokázal splnění 2. podmínky (tj. vedení odděleného účetnictví o ne hospodářských činnostech), ani vada prvostupňového i napadeného rozhodnutí spočívající v neúplných skutkových zjištěních o prokázání 1. podmínky (tj. hlavního cíle činnosti žalobce), nemá vliv na jinak správném závěru správních orgánů, že žalobce neprokázal naplnění znaků výzkumné organizace dle § 33a odst. 2 zákona o podpoře výzkumu ve spojení s čl. 2 odst. 83 Nařízení. Žalovaný i ministr proto správně zamítli žádost žalobce o zápis do seznamu výzkumných organizací z toho důvodu, že žalobce neprokázal současné splnění všech 3 definičních podmínek pro uznání subjektu výzkumnou organizací.

102. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
103. Žalobce požádal 12. 10. 2021 o nařízení předběžného opatření, přičemž současně s návrhem zaplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Jelikož městský soud ve věci rozhodl meritorně, o návrhu na předběžné opatření již nerozhodoval. Přeplatek na soudním poplatku ve výši 1000 Kč poté vrací žalobci k rukám jeho advokáta ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích). Soud vyzývá advokáta žalobce, nechť ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělí číslo účtu, na který mu má být tento přeplatek vrácen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.